

Sygn. akt II CNP 35/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2011r.,
skargi J. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 11 stycznia 2011., wydanego
w sprawie z powództwa H. W.
przeciwko J. W.
o zapłatę,

**odrzuca skargę, oddala wniosek o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą pozwanej J. W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 stycznia 2011 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 - 8, poz. 141; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ten kreatywny wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obliuguje skarżącą do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jej twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1

pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżąca powoła w skardze nie tylko wszystkie znane jej fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, teza opublikowana w Biuletynie SN z 2006 r., nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżąca nie spełniła. Nie przedstawiła jakichkolwiek skonkretyzowanych dowodów lub ich surogatów na okoliczność poniesienia wskazanej przez nią już wyrządzonej szkody, posiłkując się jedynie własnymi twierdzeniami (brak jest np. dowodu zapłaty powodowi orzeczonej kwoty). Ponadto za szkodę – poza zobowiązaniem do zapłaty powodowi zasądzonej zaskarżonym wyrokiem kwoty roszczenia głównego - skarżąca uznała koszty procesu, podczas gdy koszty procesu, które nawet gdyby zostały już uiszczone przed wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 - 16, nr 223).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinna wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżąca musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków

prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko wykazanie niemożliwości skorzystania ze skargi kasacyjnej, czy skargi o wznowienie postępowania, ale także z innych środków prawnych pozwalających na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służących pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżąca odniosła się jedynie do niedopuszczalności skargi kasacyjnej i skargi o wznowienie postępowania. O ile można przyjąć, że wykazała niedopuszczalność skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, to nie można tak ocenić twierdzeń na temat niedopuszczalności skargi o wznowienie postępowania, które skrótowo nawiązywały tylko do treści przepisów regulujących tę instytucję, abstrahując już od braku analizy prawnej niedopuszczalności innych środków prawnych.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Odnosząc się do żądania zasądzenia na rzecz pełnomocnika skarżącej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu należy zauważyć, że skoro rozpoznawana skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona przez pełnomocnika ustanowionego przez sąd podlega odrzuceniu, to brak jest uzasadnienia dla przyznania mu od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (zob. postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC z 2008 r., nr 3, poz. 41, postanowienie SN z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 332/10, nie publ.).